

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 493/2022-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátkou JUDr. Ľubou Berezňaninovou, PhD., Hlavná 45, Prešov, proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Co/140/2019 z 12. augusta 2020 a postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/44/2021 z 30. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť v časti ústavnej sťažnosti sťažovateľov proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/44/2021 z 30. novembra 2021 **p r i j í m a** na ďalšie konanie.
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Co/140/2019 z 12. augusta 2020 **n e v y h o v u j e**.
3. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. marca 2022 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2, vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 a 3, súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd, ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základných práv na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 7, vlastnícke právo podľa čl. 17 ods. 1, ochranu spotrebiteľa podľa čl. 38 a spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Sťažovatelia navrhujú zrušiť napadnuté rozhodnutia, vec vrátiť na ďalšie konanie, odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu a priznať náhradu trov.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia 25. júna 2004 uzatvorili s [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „banka“) zmluvu o hypotekárnom úvere vo výške 447 942 Sk (v prepočte 14 852,44 eur) na úverové obdobie 25 rokov s mesačnou výškou splátky 108 eur pre účely splatenia predchádzajúceho úveru (úver od stavebnej sporiteľne). Súčasne v ten istý deň sťažovatelia uzatvorili v prospech banky zmluvu o zriadení záložného práva, ktorá bola podmienkou pre uzatvorenie zmluvy o úvere. Predmetom záložného práva boli nehnuteľnosti evidované na LV č. [REDAKOVANÉ], a to pozemok evidovaný v registri C, parcela č. [REDAKOVANÉ] – zastavaná plocha a nádvorie s výmerou 419 m², parcela č. [REDAKOVANÉ] – záhrada s výmerou 360 m², rodinný dom, s. č. [REDAKOVANÉ] na parcele č. [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], okres [REDAKOVANÉ].

3. Sťažovatelia po dobu 7 a pol roka (od 15. augusta 2004 do 14. februára 2012) spoločne uhrádzali mesačné splátky poskytnutého hypotekárneho úveru a do februára 2012 spoločne banke uhradili sumu 8 659,55 eur. Od februára 2012 sťažovatelia prestali uhrádzať mesačné splátky z dôvodu ťažkej finančnej situácie (strata príjmu oboch sťažovateľov), čo viedlo zo strany banky k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru (list banky zo 7. novembra 2012). V predmetnom vyhlásení banka uviedla, že sťažovateľom bol poskytnutý hypotekárny úver vo výške 14 868,95 eur a vyčíslila záväzok sťažovateľov na sumu 14 310,84 eur, ktorý pozostával z istiny 13 001,68 eur, úroku 1 250,83 eur, úrokov z omeškania 7,63 eur a poplatkov 50,70 eur.

4. Banka 15. februára 2013 uzavrela zmluvu o postúpení pohľadávky so spoločnosťou [REDAKOVANÉ], ktorá následne 27. februára 2013 uzavrela zmluvu o vykonaní dražby s dražobnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dražobná spoločnosť“). Dražobná spoločnosť listom z 8. marca 2013 vyzvala sťažovateľov uhradiť sumu vo výške 19 859,02 eur a listom z 25. marca 2013 už vo výške 20 242,80 eur (istina – 14 649,15 eur, úrok – 273,04 eur, úroky z omeškania – 327,27 eur, poplatky a pokuty – 2 210,28 eur, odmena dražobnej spoločnosti – 2 783,05 eur).

5. Podľa sťažovateľov títo z obavy o nehnuteľnosť 16. apríla 2013 uzavreli s [REDAKOVANÉ] dohodu o splátkach, na základe ktorej mali sťažovatelia zaplatiť dlžnú sumu v troch splátkach, a to v sume 5 500 eur a dvakrát v sume 7 418,60 eur. K úhrade prvej splátky zo strany sťažovateľov došlo 17. apríla 2013, avšak k úhrade ďalších dvoch splátok už nedošlo z dôvodu ich nepriaznivej finančnej situácie.

6. Následne [REDAKOVANÉ] pristúpila k vykonaniu dražby prostredníctvom dražobnej spoločnosti a 15. októbra 2013 došlo k vydraženiu rodinného domu sťažovateľov spolu s pozemkami (v dražobnom konaní ohodnoteného na sumu 37 600 eur) za 28 200 eur vydražiteľkou [REDAKOVANÉ]. Predmetná dražba bola vykonaná v priestoroch Notárskeho úradu JUDr. Jozefa Farkašovského, ktorej priebeh bol spísaný do notárskej zápisnice č. NZ: 36010/2013, NCR1s: 36702/2013.

7. Sťažovatelia 3. decembra 2013 podali na Okresnom súde Rožňava (ďalej len „okresný súd“) žalobu o určenie neplatnosti dražby a určenie vlastníckeho práva proti žalovaným: banke, [REDAKOVANÉ], dražobnej spoločnosti a vydražiteľke. Okresný súd rozsudkom č. k. 8C/510/2013 z 28. júna 2016 žalobu sťažovateľov zamietol. Krajský súd rozsudkom č. k. 3Co/374/2016 z 23. októbra 2017 zrušil rozsudok okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie s konštatovaním potreby vyrovnať sa s námietkami sťažovateľov, okrem iného zložkami dlhu a nevyhnutnosťou dražby vo vzťahu k povahe nehnuteľnosti a okolnostiam prípadu.

8. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 8C/510/2013 z 9. apríla 2019 určil, že dobrovoľná dražba je neplatná a vlastníckmi dotknutých nehnuteľností sú sťažovatelia s odôvodnením, že zo znaleckého posudku č. 93/2018 vyplynulo, že všeobecná hodnota stavieb a pozemkov bola určená sumou 84 700 eur. Porovnaním znaleckého posudku č. 48/2013 z 12. augusta 2013, v ktorom bola cena dotknutých nehnuteľností stanovená na 37 600 eur, vyplýva, že pri konaní dražby bola cena nehnuteľností zrejme podhodnotená. Vyslovenie neplatnosti dražby okresný súd odôvodnil, že vykonanou dražbou došlo k porušeniu ústavných práv žalobcov (na bývanie, prácu a podnikanie a vlastníť majetok). Ďalej rozsudok odôvodnil tým, že sťažovateľom v čase postúpenia pohľadávky a v čase konania dražby nebolo a nemohlo byť zrejme, z čoho pozostáva vymáhaná suma, a to zvlášť, čo sa týka úrokov, poplatkov a ďalších poplatkov, keďže túto skutočnosť žalovaní spresňovali až počas konania. Súd bol toho názoru, že napriek postúpeniu pohľadávky sa nezmenil charakter úveru, t. j. išlo naďalej o hypotekárny úver, ktorý nemá charakter spotrebiteľského úveru, a neoznámenie presných informácií týkajúcich sa vymáhaného zostatku úveru voči sťažovateľom prinajmenšom nesvedčí o konaní v súlade s dobrými mravmi.

9. Krajský súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu zamietol s odôvodnením, že vydražená nehnuteľnosť nepredstavuje obydlie sťažovateľov. Dôvodom na určenie neplatnosti dražby nemôže byť ani podhodnotená cena nehnuteľností znaleckým posudkom, tak ako to konštatoval okresný súd, ale má za následok vznik nároku na náhradu škody od znalca za predpokladu, že sú splnené zákonné predpoklady. Ďalej krajský súd skonštatoval, že okresný súd správne dospel k záveru o určení výšky dlhu sťažovateľov a absencii spotrebiteľského charakteru hypotekárneho úveru s poukazom na § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb alebo ich údržbu).

10. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľov ako neprípustné odmietol. Podľa najvyššieho súdu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zo strany krajského súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým by sa sťažovateľom znemožnilo uplatňovať im patriace práva. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP nezistil odklon krajského súdu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ani rozdielne rozhodovanie.

11. Sťažovatelia predovšetkým argumentujú, že súdy z aplikácie nesprávne vylúčili spotrebiteľské právo, čím sťažovateľom znemožnili uplatnenie dôležitých práv s dopadom na stratu nehnuteľnosti cenovo neporovnateľnej s ich dlhom a veľkého významu pre ich súkromný život. Tým, že súdy vylúčili spotrebiteľské právo, úplne sa vyhlili dôležitej povinnosti vyrovnať sa s neprijateľnými

zmluvnými podmienkami v zmysle ustanovení smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“), Občianskeho zákonníka a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Podľa sťažovateľov súdy rozhodli v rozpore s viacerými rozhodnutiami súdov vrátane ústavného súdu, Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) a najvyššieho súdu.

12. Ďalej namietajú neprimeranosť a neproporcionalitu vykonanej dražby, absenciu priznania zvýšenej ochrany pri dobrovoľnej dražbe nehnuteľností slúžiacej na zabezpečovanie základných sociálnych potrieb, absenciu vysporiadania sa s porušením procesných ustanovení v dražobnom konaní – absencia odpovedí na základné právne otázky ovplyvňujúce výsledok konania a nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozhodnutí.

13. Sťažovatelia opakovane uvádzajú, že sedem a pol roka splácali úver po 108 eur mesačne, ktorý bol poskytnutý vo výške 14 852,44 eur. Podľa sťažovateľov je nemysliteľné, že za viac než 7 a pol roka by takmer vôbec neklesla istina pohľadávky, resp. klesla iba o 1 850,76 eur, keďže za túto dobu sťažovatelia banke uhradili sumu vo výške 8 659,55 eur. Sťažovatelia súčasne uhradili vymáhajúcej spoločnosti [REDAKOVANÉ] ďalších 5 500 eur. Z uvedeného teda vyplýva, že sťažovatelia v súhrne uhradili banke, resp. vymáhajúcej spoločnosti sumu vo výške 14 159,55 eur. Rozdiel medzi výškou poskytnutého hypotekárneho úveru a plnenia zo strany sťažovateľov predstavuje 692,89 eur. Počas súdneho konania bol zo strany sťažovateľov okresnému súdu predložený znalecký posudok, z ktorého vyplýva, že predmetné nehnuteľnosti, ktoré boli vydražené v sume 28 200 eur, mali podľa znaleckého posudku skutočnú obvyklú cenu 84 700 eur.

14. Sťažovatelia považujú za neakceptovateľné, aby sa v demokratickom štáte viedla dražba nehnuteľností ohodnotených na 84 700 eur pre neporovnateľne nižší dlh. Tiež poukazujú na uznesenie ústavného súdu č. k. PL. ÚS 23/2014 z 24. septembra 2014, v ktorom sa kladie dôraz na proporcionalitu medzi vymáhanou pohľadávkou a draženou nehnuteľnosťou. Uviedli, že boli obratí o vlastnú nehnuteľnosť bez akéhokoľvek náležitého súdneho prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o hypotekárnom úvere a ďalších zmluvných aktoch. Sťažovatelia súdom vytkli, že sa nezaoberali ani rozsudkom Súdneho dvora vo veci prejudiciálnej otázky slovenského súdu práve vo vzťahu k dobrovoľným dražbám C-34/13.

15. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd predložil Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku v znení, že či *„Je v súlade s právom Únie a Smernicou Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a garanciami Európskej únie týkajúcimi sa ochrany spotrebiteľa, ak sa na úverovú zmluvu, ktorej jediným účelom je refinancovanie, resp. splatenie predošlého úveru nevzťahuje ochrana uvedených referenčných noriem?“*

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

II.1. K napadnutému postupu a rozsudku krajského súdu:

16. Z princípu subsidiarity podľa citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) vyplýva, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovatelia nemôžu v súčasnosti

a nebudú môcť v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré im zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

17. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

18. Sťažovatelia podali proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, v ktorom namietali, že v konaní pred okresným a krajským súdom došlo k nesprávnym procesným postupom, ktorými bolo znemožnené uskutočnenie ich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd ich dovolanie odmietol. Možnosť prieskumu rozhodnutia krajského súdu na základe dovolania treba považovať za účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľov (IV. ÚS 102/09). Preto bola ústavná sťažnosť vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu odmietnutá pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.2. K napadnutému postupu a uzneseniu najvyššieho súdu:

19. Najvyšší súd odôvodnil odmietnutie dovolania okrem iného aj tým, že nedostatočné odôvodnenie nepredstavuje dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP (b.22). Ústavný súd v náleze č. k. IV. ÚS 443/2020 z 25. novembra 2020, bod 30 konštatoval, že „... sťažovateľ v dovolaní vzniesol také námietky proti rozsudku krajského súdu, ktoré vyžadovali od dovolacieho súdu podrobnejšie odôvodnenie a objasnenie, prečo šlo podľa jeho názoru o námietky, ktoré nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania z pohľadu sťažovateľom vymedzeného dovolacieho dôvodu. Osobitne išlo o námietky jednostranného zisťovania skutkových okolností v neprospech sťažovateľa, ktoré nastolili otázku možného porušenia princípu rovnosti zbraní, ale aj ďalšie námietky, ktorými bola spochybňovaná logická a racionálna súdržnosť záverov vyvedených z vykonaných dôkazov... Opomenutím uvedených dovolacích námietok, resp. neposkytnutím dostatočných dôvodov, si dovolací súd podstatne uľahčil svoju úlohu, formálne sa oprel o svoju rozhodovaciu prax a vyhol sa uplatneniu svojej prieskumnej právomoci.“. Ústavný súd v náleze č. k. IV. ÚS 372/2020 z 10. novembra 2020, bod 51 konštatoval, že „... najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k otázke prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP argumentuje aj právnym názorom prezentovaným v rozhodnutí R 129/1999, podľa ktorého kvalita odôvodnenia rozhodnutia z hľadiska logickosti a opodstatnenosti uvádzaných záverov, resp. možnej arbitrárnosti rozhodnutia, nemôže založiť prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Odhliadnuc od faktu, že ide o rozhodnutie, ktoré sa týkalo dovolacieho dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, musí ústavný súd upozorniť na to, že tento právny názor už bol prekonaný rozhodovacou činnosťou samotného najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 6 Cdo 10/2019, 3 Cdo 219/2018, 4 Cdo 77/2019). Ústavný súd takisto zastáva názor, že nedostatočná kvalita súdneho rozhodnutia, ktorého odôvodnenie nezodpovedá procesným požiadavkám práva

na spravodlivý proces, môže byť predmetom dovolacieho prieskumu v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP (IV. ÚS 154/2020, IV. ÚS 167/2020, IV. ÚS 447/2020).“. Sťažovatelia boli vo výsledku úplne vylúčení spod ochrany noriem spotrebiteľského práva, pričom zostala nezodpovedaná otázka, že ak na nich nedopadali predpisy o spotrebiteľských úveroch, z akých dôvodov boli vylúčení spod ochrany ostatných noriem spotrebiteľského práva, najmä s poukazom na právnu úpravu a početnú judikatúru súdov (uznesenie č. k. PL. ÚS 23/2014 z 24. septembra 2014, uznesenie Súdneho dvora z 19. novembra 2016 vo veci C-74/15, ECLI:EU: C:2015:772, rozsudok Súdneho dvora zo 14. marca 2013 vo veci C-415/11, ECLI:EU:C:2013:164, bod 73, rozsudok Súdneho dvora z 21. apríla 2016 vo veci C-377/14, ECLI:EU:C:2016:283, bod 52, § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzatvorenia zmluvy o hypotekárnom úvere).

20. Vo vzťahu k právnomu posúdeniu veci najvyšší súd konštatoval neprípustnosť dovolania pre náležité nevymedzenie dovolacieho dôvodu. Ústavný súd v tomto štádiu predbežne konštatuje, že podrobí ústavnému prieskumu namietané uznesenie najvyššieho súdu vo vzťahu k právnej zložke dovolania okrem iného aj vo svetle vlastnej judikatúry, podľa ktorej platí, že *«Namietaná právna otázka môže vyplývať z textu dovolania a nemusí byť formálne vymedzená v jeho konkrétnej časti. Dovolací súd sa má pokúsiť autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku, ale na druhej strane nedotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (IV. ÚS 443/2020, IV. ÚS 372/2020, IV. ÚS 80/2021, IV. ÚS 62/2022).»*.

21. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2. Ústavný súd nezistil dôvody odmietnutia ústavnej sťažnosti, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti prijal na ďalšie konanie (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

II.3. K návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu č. k. 3Co/140/2019 z 12. augusta 2020:

22. Sťažovatelia sa ďalej domáhali podľa § 129 a nasl. zákona o ústavnom súde, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť právoplatného napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodu, že predmetné vykonateľné rozhodnutie vážnym spôsobom zasahuje do práva vlastníť majetok a hrozí im vypratanie.

23. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

24. Ústavný súd nielen vo vzťahu k veci samej, ale aj procesným rozhodnutiam, akým je aj rozhodnutie o predbežnej vykonateľnosti, pristupuje k rozhodovaniu v súlade s princípom proporcionality. Sťažovatelia nielenže nepreukázali, ale ani netvrdili, že by vyčerpali dočasné ochranné mechanizmy aplikovateľné pred všeobecným súdnictvom, akými je napríklad neodkladné

opatrenie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

II.4. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky

25. Ústavný súd reflektuje konanie pred Súdny dvorom C-598/21, v ktorom sa prejednáva prejudiciálna otázka slovenského súdu porovnateľná s otázkou, ktorú navrhujú sťažovatelia. Ústavný súd aj preto nateraz nevidel dôvod pristúpiť k prerušeniu konania a predloženiu prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2022

Peter Straka
predseda senátu